

gorěj. Sawěscze, te frańone w zerkwi by se spalili, nebyzajcho jich kschik až k nam došegał. Tak se hu-
dachmy, dwa grobowej syna, moj bratsch, kněske zela-
žiny, někotare wejšanare a teč nimiske wojaki, a
porachmy tych negluznych wen, schaf běšcho zerkwja juž
połna dyma. My kłazechmy jich na te huńapone
ławki a na nagu semju, pscheto schpy a grože běchu
dawno počne bogich towarischow. Weto běchu woni
nam tak žekowue, až jano zaschnem spaleńu šu hujšchli.

Tak buwa nam wjazor. Snaž bužo ta nož
šwojej kschidli tog mēra na naš pschestřesch, až chytšche
wotpoznyomy po wšchynnej tšchachosche a žakosći.
Božko, wotpoznyk, božko, mēr! Hogeń we Elsašhausene,
hogeń we spodnem Fröschweilete, zerkwja w hogńu a
we zekež hokotnosći se zereni, žakosć šapowedajuzy.
Zo a žo te boge hobydlare? Rač te wojnske mani
mimo běže, kaž wodne žwały, kaž huž bžes końza.
Wose, rejtare, pšchki, kanunare — dalej, dalej! Zo
ga ta semja se wotworika a šche duchy huplunuła, až
to žeden końž nej? Běda wam, Franzosare! Psched
tymi nej žedno dohubegańe, žedno hobstasche. Rač te
šu počne ducha ša šwojog wērcha, kaž pschi nich jaden
k drugemu se žaržy, jaden ša drugeg se stara, to
nejšmy pla Franzosakow žedne wiželi! Nož jo naš
pošchyła. Zo to se spiwa psches te pola? To ga
šu našche stare głošy, a gerzow dusche šobu. Nět
dajšcho Bogu žek — Našch Bog jo wěšty twardy grad.
Chto to spiwa? To šu te dobywate, našche negajšchne
bratschi. Budu našche rědne strony šapej jich byšch?
Raž Bog zo. Tuchylu bu nožy jadnogo. Ta šchpira
na tormowem segete jo šastala; stary zaš jo šajšchet,
nowy se pschibliža. Zerkwja jo wot płomeńow hob-
dana, šwony šu sešchřete; jich plědny šuč běšcho byč